

Prágai Tamás 1968–2015

VÉGH ATTILA

Ázik

PRÁGAI TAMÁS EMLÉKÉRE

Feljön a Nap. Zenészek jelennek meg Barcelona terein. Rákezdik, és megpördül az élet: aki arra jár, motyóját középre ejti, beáll a körtáncba. Járják a sardanát fiatalok, vének, biciklisták, sétálók, bottal és bot nélkül, járják a körtáncot ok nélkül. Az ember, ha filozófus, ha sokat képzel a halálról, beláthatja: állhatok én a lét megértésének bármilyen fokán, bölcselkedhetek a semmiről a szorongás világos éjszakáján, a legtöbb, amit tehetek, hogy a cuccot ledobom, és járom a sardanát, halálig. Ez a tánc tásra nyílt szem. Írisze az önfeledtek köre, levetett holmik halma a pupilla. Ami a napi rohanásban kell, az mind fölösleges. Ezen a résen át látni: költészet. Emlékszel, Tamás? Egy pázmándi délutánon arról beszélgettünk, hogy a horoszkóp köre tásra nyílt szem. Középpontja a megszületett lélek; ezen a lyukon át lát a kozmosz. Dupla Rák voltál: sebzett, saját érzelmeinek végtelenül kitett lény. Érezted ezt, védekező ösztönöd erős volt – mogorvaságnak látták a vakok. Előttük a létfüggöny nem lebbent föl soha, szívfényed nem ömlött át. Aztán arról beszélünk mi, sikertelen, meg nem értett költők, hogy van-e értelme az írásnak. Ady Endréhez és egy versedhez menekültem akkor, mondván, hogy könnyű a búcsú Siker-asszonytól annak, aki, mint egy bélyeget, leáztatja magáról korát. Láttam rajtad, nem győztelek meg. „Na heló, megyek haza írni” – búcsúztál mosolyogva. Az ember, ha igazi költő, a szeméből kilobbanó fényenél ír, halálig. Utoljára a telefonba azt mondtad: már jobban vagy, új regényedet írod. Megállok benned, kinézek a kórterem ablakán. Áznak a fák, olvadó délután érlel mindigét, sohát. Egy nővér pletykál a folyosón, valaki hosszan felköhög. Állunk az ablakban, múltunk körtánc-közepén. Zsebedből ezüst, felhőmintás fiólat húzol elő. A távolságot őrzöd benne. És beadod magadnak.